

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 24 lutego 2015r.

skargi uczestniczki postępowania T. P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 15 maja 2012r., sygn. akt III Ca [...]

wydanego w sprawie z wniosku J. Ś.

przy uczestnictwie I. S., T. P., R. P.

i M. Z.

o dział spadku po K. P. i podział majątku wspólnego

K. P. i T. P.,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądza od uczestniczki T.P. na rzecz I. S. oraz J. Ś. kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą;

2. przyznaje radcy prawnemu K. C. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Ł. kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej uczestniczce T. P. z urzędu w postępowaniu wywołanym skargą.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁴ k.p.c., skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem, gdy przez jego wydanie stronie wyrządzona została szkoda.

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, ocena „niezgodności z prawem” orzeczenia musi być dokonywana przy uwzględnieniu stanowiącej istotę władzy sędziowskiej swobody orzekania w dziedzinie ustalania faktów i wykładni stosowanego prawa. Wybór jednej z możliwych interpretacji przepisów prawa, choćby okazała się ona nieprawidłowa, nie oznacza niezgodności z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2008 r., I CNP 116/07, nie publ.), a skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia może być skuteczna tylko wtedy, gdy wskazane w niej naruszenie prawa ma charakter kwalifikowany i elementarny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2014 r., I BP 5/13, „Monitor Prawa Pracy” 2014, nr 5, s. 255-256). Należy podkreślić, że traktowanie jako niezgodnego z prawem w rozumieniu art. 424⁴ k.p.c. każdego orzeczenia sądowego, ocenionego jako wadliwe, niosłoby zagrożenia dla porządku prawnego, stabilności obrotu prawnego, swobody sądu w stosowaniu prawa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2011 r., I BP 3/11, nie publ.).

W niniejszej sprawie skarżąca, T.P. zarzuciła naruszenie prawa materialnego, art. 45 § 1 k.r.o. poprzez błędne przyjęcie, że nakład z majątku osobistego na majątek wspólny nie może być dokonany przed zawarciem związku małżeńskiego. Problem przedstawiony przez skarżącą nie kwalifikuje się do rozstrzygnięcia w drodze rozpatrzenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia z dwóch zasadniczych przyczyn. Po pierwsze, przed powstaniem związku małżeńskiego nie istnieje jeszcze majątek wspólny, a nakład na taki majątek nie może zostać poniesiony. Po wtóre, ponoszenie nakładów może być rozpatrywane tylko w odniesieniu do małżeństwa własnego. Powyższe przyczyny, widoczne *prima facie* dla przeciętnego prawnika, prowadzą do uznania, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 15 maja 2012 r. jest oczywiście bezzasadna, co skutkuje koniecznością odmowy przyjęcia jej do rozpoznania.

Z tych względów na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.